

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap majus 24^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Párviadal három között. *(Végzet.)*

En kalapomat vevém, hogy kimenjek, keményen elhatározva jelen nem lenni. Ekkor az idegen engem behívott.

„Kérem az urat! hát ezen eszelősöket itt hagyjuk, hogy egymást megöljék?“

„De hát az Istenért, mit tegyek?“ — szóllék zavarodva.

„Azt még magam se tudom; de kötelességünk parancsolja itt maradásunkat, hogy a' vérontást minden lehető módon megakadályozzuk.“

Ezen felszólításnak nem tudtam ellentállani, 's magamat a' házba engedtem vitetni. Alig léptünk-be, már mélyebben szövődünk ezen gyalázatos tettbe. Mivel mi ezen tragikai jelenetekben részt nem vettünk, 's így részrehajlatlanoknak tartattunk, secundansoknak választattunk. Éppen mentegezni akarám magamat, hogy nekünk semmi közünk az egész dologhoz, midőn társam megrántván kapotomat, titkon jelenté, hogy az ajánlást elfogadjuk. Minthogy én tisztán hittem, hogy barátom módot talált a' szerencsétlen catastrophát elhárítani, egyezésemet adtam, 's a' mellék-szobába mentünk, hol puskát, lőport, és őnt találtunk a' fegyverek megtöltésére, míg az alatt egy Néger lámpáért ment.

„Hallod te! — monda társam egy Négernek — hozz egy darab vászon-rongyot, hogy e' fegyvert kitakarítsam — 's még egy marok kávé is — utána tevé lassan — értettél?“ — „Igen uram — mond a' Néger — jól értettelek —“ 's ezzel elszaladt megmondani, hogy a' két ur kávé akar inni, míg a' más kettő egymást agyon lövi.

„Hát mit akar az ur csinálni?“

„Mind a' két fegyvert kávéval akarom megtölteni ön helyett, míg eljő a' törvénybíró, kiért szolgálmat küldöttem. Most a' mi kötelességünk az, hogy az időt, míg lehet, húzzuk 's halasszuk.“ Miután a' Néger őnt és kávé hozott, igyekeztünk időt nyerni azon szín alatt, hogy a' fegyvereket tisztogatjuk; míg végre a' sértett feleknek békétürését kimerítettük. Mi tehát a' vivó helyre mentünk, melly 40 lépésnyire fekvő négyszegű köz volt, három oldalról fallal bekerítve. A' házon alól egy kőszikla-darab emelkedett

függőlegesen, melly a' közel fekvő kőszirthez tartozott; e' 's a' ház között egy kicsiny folyó vonult-el. Sorsom engem az Irlandinak secundansává tett; én a' házhoz közel maradtam, társam az Angollal a' szemben levő helyre vitetett.

Készen levén minden — mert abban egyeztek-meg, hogy akkor kell tüzelni, ha én hármat számlálok — én jelt adván, tüstént megtörtént a' lövés.

„Három lövés történt!“ — mondám hirtelen.

„Ugy van — szólla az Angolnak secundansa — valaki lőtt a' kőszikla mellől; mit látok? Bull ur meglövetett.

Minden jelenlevők, még az Irlandi is, a' szerencsétlen helyre futottak, ni közben a' hold etülvén a' fellegek közül, a' fogadás kiált: „Látom látom a' gazembert! ott bujkál a' kősziklák mellett. Lacy! ha jó ember vagy, eredj a' kutyák után, meg kell fogni a' gazembert; kergessétek egész a' kék hegyekig. Egy pár percz alatt jött az Irlandi is két kutyával (mellyeket a' czukor-termesztmény körül mint öröket szoktak használni) 's kezében két rudat hozva. Elfuttaban nekem ezt kiáltván „Ügyeljen az ur szegény Bullra“ által ugrott a' falon, 's a' jelenvoltakkal együtt engemet és az idegent kivéve, a' szaladó után iramlott. Mi alatt ezt beszéljük, már minden megtörtént. A' szegény sebesített fájdalmasan nyögött; 's őt, mint lehetett, gyengéden a' házba vittük, hova nagy örömünkre a' környék sebesze is megérkezett. Ő is éppen a' közelebbi termesztményről jöven, a' zordon idő miatt tért-be ide. Utját tovább akará folytatni, midőn a' törvénybíróhoz küldött szolgát találván, 's tőle mindent megtudván, nem sajnálta a' kerülést. Minden idővesztés nélkül tehát a' seb után látott, mellyet nagyon veszedelmesnek talált; több négyszegű ón-darabok mélyen hatottak a' hátba és lapoczkába, mi tisztán bizonyítá, hogy a' lövés hátulról történt. Kevés vér folyt, melly jele volt a' seb veszedelmes voltának; az ütér gyengén vert, 's a' sebész azon gondolkodott, hogy az ón-golyókat kivágja.

Husz percz lefolyta után visszatértek az üldözők a' megfogottal, kit a' kutyák beérven földre sujtottak, és szinte megfojtottak, mielőtt az emberek körmeik közül kiszabadították volna. Ez egy Driver, vagy felügyelő volt a' közeli termesztő Négereknél, kit mint szelid jámbor embert ismert a' sebész. Ha ezen embernek ilyen karaktere volt, ugy meg kelle magamban ismernem, hogy soha egy ábrázatot se láttam, melly a' róla hozott ítéletnek olly homlok-egyenest ellene mondjon, mint ez. A' Négernek őszbe vegyült kemény haja volt, 's bár kemény tekintetűnek tetszett, 60 évet még is felül élt. Azon kérdésekre, mellyeket a' felügyelők elejébe tettek, makacs hallgatással semmit se felelt, 's az orvost is, ki reá befolyással

látszott lenni, rövid 's egytagú kemény szókkal elégité-ki. Gonosz tettének megvallása is éppen olly kevés volt, mint azon indító alap, melly őt arra határozta; 's így semmit belőle ki nem vehetvén egy szobába vitetett, és két Négerből őriztetett, míg a' törvénybíró megérkezend. Egy óra mulva megjött a' környéknek igen tiszteletre méltó birája, és szorosán kikérdezett mindent a' gonoszság körülményeiről. Az idegen és én voltunk csak alkalmasok ügyes és egybefüggő tudósítást adni a' dolog egész meneteléről, 's bizonyításunk eszközölte, hogy annak következtében az Irlandi felmentetett a' gyilkolás vétkeztől. A' Néger állását azonban a' feljebb említett körülményen kívül sok mások nehezítették. Legelőbb az idegennek szolgálja említette, hogy midőn a' törvénybíróhoz ment vala, egy felfegyverkezett Négerrel találkozék az utszán, ki miután menetele célját megtudta, egyenesen haza ment. Más a' fogadós Négerei közül mondá, hogy midőn ő a' lámpákat vitte volna, találkozott a' fogságban levővel, kit nagyon is jól ismert; amaz tudakozódott tőle a' történendő párviadalról; kérdezte annak melly helyen történését, 's oda ment, hova ő a' lámpákat vitte. Ezen megegyező körülállások eléggé bizonyíták, hogy a' gyilkos ő volt; de okát kitalálni rejtvény maradt mindenki előtt. Kikérdezték minden módon, de semmit se vehettek-ki belőle, hanem csak azt, hogy ő Bull ur iránt soha rossz szándékkal se volt. Még reggel is ezen szomorú munkával foglalatoskodtunk; 's én azon pillanatban utaztam-el, mikor más uton a' gonosztevőt Kingstonba vitték.

Mind a' mi azon szerencsétlen éjjel történt, 's annak felvilágosítását illeti, röviden oda megy-ki, hogy a' szerencsétlen Bull még néhány hétig iszonyú fájdalmakat szenvedve meghalt. Ama Néger Kingstonban az Assisek (esküdtbíróság) elejébe állíttatott, 's bár ha tettét nem vallotta is meg, azért elégséges bizonyítások után halálra ítéltetett. Midőn látta, hogy reménye füstbe ment, tisztán megvallott mindent, mit előbb nyakasan tagadott. Ő testvére volt azon szerencsétlennek, ki, mint elbeszélésünk elején említettett, felzendülés végett ez előtt néhány évvel megöletett, és feje karóba húzatott, 's a' kin az Irlandi ama gyalázatot követte-el. Ennek ő azon pillanattól fogva megesküdt ellensége lett, 's csak alkalomra várt, hogy rajta boszúját töltse. Azon czéllal, hogy áldozatját, midőn haza akar menni, feltalálja, egy utat tett azon növény-termesztés felé, midőn a' bíróhoz küldött szolgálival találkozáván ama gondolatra jött, hogy boszúját egy harmadiknak rovására elégitse-ki. Tette következtét láttuk; setét levén, boszúja tárgyát nem vehette-ki tisztán, 's az ártatlan Angolnak kellett szenvednie a' gaz Irlandi tetteért.

Bolyár.

a

I N N E P L É S.

Pélföldi Szentkereszt század-ünnepé.

(Esztergom vármegyében.)

A' nagy szárazság után közkívánság szerint több napig tartó eső ada veteményinknek új életet. Majus 2-án (1835) szép naplön, 's ajfatos éneklések közt csoportosan suhantak-el ablakom alatt részint veres lobogóikkal, részint bokrétázott keresztjeikkel a' bucsújáró keresztények. — „Hova mennek kegyelmetek atyámfiai?“ kérdém. — „„Szent keresztre““ — lön az utazástól fáradt mindannyi zarándokok komoly felelete.

A' kíváncsiság engem is kocsira ültetett; a' feltűnő nap arany himzete közt ragyogó királynéként lövelé tündöklő sugarait a' nedves természetre; viritott minden; kocsisunk morgolódhadt egyedül illy kellemes utazás közt az utunkat elzáró menetek (processio) kikerülésekor. Nehány szöktetés kellett hortyogó ménjeinknek, és már elhagytuk a' tokodi szőlők alján Ebszönyt; néhány percz, 's már láttuk Rómából *) a' jó kedvű bucsúsokat; a' zöldelő dombok aljánál lejtős ut végett léptetve haladánk Tatár hidján, 's már előttünk állott a' szent magány vernyeges tornyára tűzött aranytól ragyogó hitünk czimere. Most lassú zsidaj, a' haladás közt kanyaruló völgyekből pedig süvöltve viszhangzott a' kevert énekek melodiája. — Alig érénk közelebb, már is utunkat állá néhány porban csuszó, 's a' „szegény Lázár“ nevet füleinkbe kürtölő koldus-csoport, holott botjaikra nehezkedve gyorsabbak valának pejeinknél. Kétség kívül a' hely színéig kísérnek, ha uti-társam apró pénzzel el nem látja zsebeit. Azonban korán se volt elég a' soknak egy maroknyi adomány; mert legottan a' közel levő erdő-szélből több mint 30 illy nemű suhanczárók vevének körül, kik tüsköt bokrot miben sem hajtván dudogva ügetének előttünk, kiknek, mint mind annyi fullajtároknak (Laufer), vezérkedésökben állánk a' korcsma mellett épült szin alá. Leszállván kocsinkról, azonnal sieténk az ide sereglett néptömeget megtekinteni. Utunk éppen a' templom homlokának vezetett, mellynek száz eszfendő előtt történt építtetését valósitá a' rajta levő ezen fölírás: „CoLLoCaVIt ILLIC esVrlentes et ConstItVerVnt CIVItateM habItatIonIs.“

A' templomba beférni a' sokaság végett nem lehetett; tolongani pedig már azért sem akartam, mert példákat hallék, hogy illy alkalommal már több embert agyon is szorítottak. A' kolostor déli oldaláról, mint főlebb emelkedő dombról, tekintettük-meg tehát az erdő szélein mindannyi dongó méhrajként összecsoportozott zsidogó nép-

*) Így neveztetik Pélföldön innét a' m. gróf Sándor javaihoz tartozandó csárda, szőlő hegyével.

hullámokat; 's noha éltében egybegyülve ennyi embert nem láték, tapasztalnom kellett, hogy annak még csak egy része mind ez, melyet estve, az egybejövetel idején, szemlélheték. Nagyobb része ezen tömérdekségnek az erdőbe ide 's tova száraz fát ment gyűjteni; más része a' szentkuthoz korsókkal sietett szomjas szarvasként a' torka szakadtjáig éneklőknek enyhítőt hozni a' forrásból; ámde a' tolongás közt — ha bár félnap várakozott is valamelyik, hogy megtölthesse edényét, midőn már közel vala, 's kancsóját a' kőszirtból csörgő kristály-cseppekhez érteté — hatan is koczódtatták csörgő kancsójukat sietőkben egymáshoz, 's kénytelen szomjan vissza térni övéihez.

Mig ezen zavart szemlélgetém, bealkonyodott, 's a' tulsó völgybe érkezésem, hol a' bucsúsok táboroztak, olly meglepő volt, hogy az ég alatt még szebbre, varázslóbbra nem emlékezem. — Bucsú-járóim mintegy tűz-imádókká lettek, 's úgy látszott, mintha a' derült égre a' fák közül tolongó kormos füst borút vonván, az elemek minden ragyogó csillagai földre szállottak volna. Körülök zászlókkal és botokkal, mint felfegyverkezett-táborozó csapat-katonaság, félóránnyira hallható, egymást alig értő 's felülmulni vágyó melodiával — mint siralom völgyéből rimázkodók, 's pusztában kiáltók szavai — csapódtak egybe a' zöldülni alig kezdő 's már is tűz-orkánok lobbaitól elhervasztott tölgy 's gyertyánfák galyjai közt a' szent énekek. — Ezt távulról.

Néhány társaim kíséretében körüljárám az egyes csoportokat is. Milly mulattató volt szemlélni, és hallani, miként magyar, német, tót, rác nyelveken egy csoport a' kereszt fölhalálásáról, másik a' Mariáról, ez a' „téged Isten dicsérünket,“ amaz a' „minden szentek litaniáját“ alig különböztethető hangon éneklé. Amott egy koldus-tömeg falatozott szájánál háromszor nagyobb fa-kalanaival; itt a' füst elől arcra borulttak döngék elő-énekeseik után a' „kyrie eley-sont“; mellettek a' pajkos fiatalság egymás közt versenygve néha olly lökést adott a' másiknak, hogy ez kénytelen volt a' tűz-lángot átszökni. — Ezen egyveleg zavarba hozott minket. Ehhez járult a' szemünk fényétől megfosztó tűz-rakások káprázó csilláma; néha fel se tudtuk magunkat találni, mellyik részén volnánk a' völgynek; egyedül néhánynak jajsza — kiket gázoló lábainkkal ébreszténk-fel szunnyadozásaikból, serkente-fel minket ábrándozásinkból.

Igy ment éjfélig; — midőn az éltrekedt előénekesek a' sokszorozott „miatyánk“ elmondása közt elálmosodván, csak néha — mint midőn a' fülmile álmában fityörézi egyébként harsány dalját — hallatszott egy-egy rikoltás. Nem sokáig tartott ez is; mert mindannyin mintegy fölroppenő szökevény méhrajként zibongván 's a' még

pislogó tűznél szövétnekeket és viasz gyertyákat gyújtván menetel tartottak a' Kalváriára, és lármájokkal még a' nem kénytelen is talpra állították. — Azután, mint bucsú napján, kezdődtek az isteni szolgálatok, magyar, német, és tót nyelven mondott szent beszédek; de valóban szerencsés volt, ki azokban részt vehetett. —

Midőn már többnyire bucsút vettek a' távolabb lakók (mert Kecskeméten alól jött lakosok is szoktak itt esztendőnként megjelenni), szemlélhetém-meg a' templom belsejét. Van benne három csinos oltár, melyeken a' fából faragott szentek képszoibrai igen dicsérik művészők kezét. Különösen szembetűnők a' nagy oltár menyegyzete közepén függő kereszten említést érdemlő utánzással készült Megváltónk holt testének sebei, 's lehajló feje; leginkább a' kinok között legtöbbet szenvedett arczonatai olly természetes alakban ábrázolva, hogy inkább igazi mint fa-testnek lehetne hinni. — Ezen váltáságos oltár zsámolyára, melly előtt már olly sok ezer ajtatos halandó hullott térdre, borultam én is; itt, hol száz esztendők lefolytával számtalan megtérő bűnösöknek bocsájtattak-meg vétkeik, bűnbánó könyvek özöne között tevé-m-le én is mindenható élet-adómnak emberi tartozásom zálogát. Elfogult szívvvel esdeklék a' megtestesült istenség színe előtt, adna nemzetemnek összetartó, 's egyetértő jó akaratot! — nyitná-meg kegyelmének enyhet adó vesszejével a' közjó forrásait! — árasztaná mennyei áldását uj koronás fejedelmünkre!! — nyujtaná egyházi, és világi előjáróinknak segéd malasztját; — 's ohajtám, vajha valahára ne kénytelenítetténk illy nagy sokaságban látni lábaink alatt fetregő nyomorék ember-társinkat, 's hallani szívrepesztő jaj-jaikat illy nyilvános helyeken; hanem állitana bár minden helység kebelbeli szegényei számára kór-házat!!! Adná végre, hogy a' Magyar ne csak akarja, hanem tegye is, mit jónak, szükségesnek, és czélirányosnak lát, de olly sok év után is még mindig elhalaszt.

(Végzet következik.)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Rendkívüli jelenetek.

September 8-ikán 1798-ban, meghalálozott St. Pöltenben a' bécsi-erdőfűlötti fertályban Schredl Sabine nevű hajadon, miután 2 hónappal tovább élt volna 106 esztendőnél. Élte legtöbb éveit mint szolgálóleány töltötte, 's csaknem mindig egészséges volt. De miután már testi ereje a' nehezebb munkákra elégtelen volt, varrással foglalatzkodott, 's még 101 esztendős korában ingeket készíte pápaszem nélkül. Nyolcz nappal halála előtt még az egyházba ment, 's végső pillanatáig megtartá elméjét. Végre tartós hidegleléstől elnyomatva, melly őt azután erejétől megfosztá, néhány nap múlva szeliden szenderült egy jobb világba.

October 16-ikán 1798-ban Schakvitzban egy faluban, melly a' cs. kir. családi uradalomhoz Pawlovitzhoz tartozik morva országban, egy nyugalmazott 's azután meghalálozott Bayer Ferencz nevű kerületi vadász 109 esztendőt élt. Házasságra lépett 48 esztendő korában. Negyvenöt esztendő után elveszté első nőjét, 's 7 évvel azután, meghaladván már akkor a' 100 esztendőt, másodsor is házasságra lépett. 11 gyermek közül, kiket első feleségével nemzett, csak még három élt atyjok kimulta után. Ezen öregnek életmódja mindenkor igen mértéketes volt. Még egy órával kimulta előtt is szabad szemmel olvasta a' haldoklók imádságát, 's miután hitesét és gyermekeit megáldotta volna, az urnak kezébe adá lelkét.

Junius 24-ikén 1794-ben Bécs egyik külső városában a' Wiedenben egy szegény vargának felesége egyszerre 4 egészséges gyermeket szült, az az: 3 fiút 's egy leányt. Ez alkalommal 4 nemes lelkű polgár is ajálkozott, kik azután a' gyenge magzatokat saját emlőjekkel táplálák, nem lévén képes a' szegény elgyengült anya azokat szoptatni.

(Folytatás következik.)

K Ü L Ö N F É L E .

Helyes feleletek. 1) Második Fridrik porosz király egyik katonája arcán sebhelyet látván kérdé: mellyik kocsmában szerzé azt. — „Éppen abban — felele ez — mellyben ő felsége fizette a' bor árát — Kollinnál.“ A' király t. i. itt megveretettvén a' nyert feleletet nagyon helyesnek találta. Z. Leopoldina.

2) Egy előkelő dáma Parisban nem tetszését jelenté a' török követnek, hogy Mahomet törvénye megenged egynél több feleséget tartani. — „Azért engedi azt meg — felelt a' Török — hogy a' többekben mind azon tulajdonokat fellehessen találni, mellyek önbén egyesülve vannak.

D a m b ó E. Bucsánból.

Asszonyi ékesség. Az anyai gyengéd szeretetnek következő hajdankori példája sok olvasóink előtt ismeretes lesz ugyan, de nem fog ártani azt emlékezetükbe hozni, 's azzal a' talán nem ismerőket megismertetni. — Kornélia, az öregbik Afrikanusnak leánya, Sempronius Gracchus felesége, Tiberius és Cajus Gracchusnak anyja, egy felette nemes tulajdonságú romai asszonyság — midőn neki egy campaniai dáma legdrágább ékességeit elejébe rakná, nem viszonzá ezt sem arany se drága kövek vagy czifra ruhák előmutatásával, hanem gyermekeit állítá elő mondván: „ezek az én legdrágább ékességeim.

S o ó s A n a s z t á z i a .

Néger Péter. Több évvel ezelőtt a' Congo folyam partján egyik francia hajó kapitánya egy kis szerezsen fiút vásárolt, ki francia országba vitetvén itt Péter nevet kapott. Megtanult olvasni, írni és számolni, 's urának olly jó szolgálatokat tön afrikai utazásában, hogy ez őt szabadságba helyeztetvén megengedte, hogy saját kezére kereskedhessen, 's e' végett helyette jót állott. Péter rövid idő alatt tetemes javaknak lön ura, 's Adra leggazdagabb lakosainak egyike. Most F a m m a t a nevet vett-fel, házában 30 szoba van 's haremjában ugyan annyi asszony. Bútorai félig francziásak félig afrikaiak. Reggelije és ebédje egészen francia, 's asztalánál mindig néhány Francziát látni. Legifibb feleségei háta megett állnak, midőn eszik; 's neki kedvencz ételeit rakosgatják-fel, mi után kiki a' maga részéről azt megkóstolta. Leginkább szeret főzéleket 's igen fűszerezett pálmalejjel készített halakat. Közönségesen ezüst villával esznek nála, 's Péter igen jól tud velek hánni; még is neha kitörik előbbi természete, 's kézzel nyúl a' táliba. Azonban, ha vagy feleségei vagy cselédei tennének hasonlót, drágán megfizetik vigyázatalanságuk árát. Hogy kincsét egész biztonságga megtarthassa, éjjelente mély boltozatot készítettett, 's mind azon rabszolgákat, kik rajta dolgoztak, pamut zsákokba varva Keletindia-

küldötte. Midőn ketteje ezen szerencsétleneknek elszökött, a' felvigyázót megfojtatta. Egyébiránt igen nyájas és barátságos; billiard szobájában több europai uralkodónak arczképe függ.

J E L E S M O N D Á S.

Szabadság.

— Fő jóért
Szabadságért
Mit nem türünk-el?
Lépvesszőre ragadt madár
Ugy sérti lábait;

Hogy mentt legyen, kicsiny a' kár,
Szaggatja szárnyait,
'S fájdalommal
Vérfolyammal
Ott hagyja tollait.

Révai után K. Maria.

A' h a z a olyan mint a' sziv, melyből a' vér eredetét veszi, de ha nem tér abba vissza megint, megáll; úgy hon se haladhat, ha a' belőle származtak mind csak benne maradnak, vagy az abból egyszer kirándultak abba soha vissza nem térnek.

Gr. Széchenyi Ist. után S. Sarolta.

Az első szerelem a' leghatalmasabb. Ha ebben megcsalatunk, minden fensőbb bizodalmunk, a' szép természet, 's minden, mi egyébkor fájdalomkat velünk elfelejteté, távol sem elegendő, hogy a' kedves tárgyat szivünkől kiirtsa; sőt, úgy szóllván, életünk legutolsó perczéig is élénken repdes az előttünk. Soha se felejtjük a' kedvest, 's ha kisebb tüzzel is, sirunkig szeretjük őt, és sirunkig siratjuk vesztét.

Z. Leopoldina.

Aphorismák Erdélyből. A' ki valamely okos tervének kivitelében annyira haladt, hogy az eszelőseket utjokból kitérítette, megnyerte felére a' játékot, mert valóban semmit se bajosabb elmozdítani helyéből, mint a' bolondot.

A' jótét mindenkinek tehetségében áll, 's levegőként picziny helyre is egybe szorítható.

A' reménység és félelem szabadon 's egyiránt van a' szeretet gyenge kezében.

iffj. Thoroczkay László.

T a g r e j t v é n y.

Első tag.
Itt végződik a' világ hősenek
Országokat rázó hatalma;
Viszont a' bal sorssal küszködőnek
Itt kezdődik csendes nyugalma.

Második tag.
Formátlan hever földön 's föld alatt;
De enged mesteri kezeknek,
Mellyek belőle erős védőfalat
'S roppant palotákat emelnek.

Az egész.

Emelhetnek pompását számodra,
Mellynek század nem látta mássát;
Legszebb, ha hív kéz ezt véste arra:
„Szerette Istent 's embertársát.“

Fell..... János.

Előbbi rejtvény: Tölgy, völgy.

Kérettelnek e' folyóirat t. pártfogójai, kiknek szándékjok van azt jövő fél évre is megtartani, ne terheltesse nek rendeléseiket mennél előbb a' szokott hivataloknál megtenni, nehogy az elkesés miatt, valamint mult fél évben történt, többeknek hiányos példányokat kényteleníttessünk küldeni. Különös hálával fogadjuk, ha e' lapok díja (fél évre postán 6 pengő ft.) a' közeledő pesti vásár alkalmával egyenesen a' szerkező hivatalba küldtetetik. Képek nélkül 5 pengő forinttal csupán itt (a' postán nem) lehet előfizetni. — A' folyóiratról minden héten két iv, mellette hetenként egy dívatkép, 's minden hónapban két (vagy előfizetőink számához képest többre is szaporodható) arczkép, tájrajz, vagy más egyéb műtárgy jelen-meg.

Szerkezi Róthkrepf. Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utca 612.